

13. Статут Політичної партії «Опозиційний блок» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://opposition.org.ua/>

Стаття посвячена актуальній проблемі політології – изучению внутрішньої партійної структури і необхідності її реструктуризації в процесі демократизації в Україні. Проаналізована специфіка внутрішньої партійної організації українських політичних партій і причини їх перестройки в сучасних умовах політичного процесу. Установлено, що реструктуризація партійної структури повинна базуватися на принципах демократизації внутрішньопартійних відносин і децентралізації партійного управління на основі побудови динамічної, мережової партійної структури, яка є важливим фактором в демократизації політичної системи.

The article is devoted to the actual problem of political science – the study of the internal party structure and the need for its restructuring in the process of democratization in Ukraine. The peculiarities of the internal party organization of Ukrainian political parties and the reasons for their reorganization in the current conditions of the political process are analyzed. It was established that the restructuring of the party structure should be based on the principles of democratization of internal party relations and the decentralization of the party system of governance based on the construction of a dynamic, networked party structure, which is an important factor in the democratization of the domestic political system.

Стаття надійшла до редколегії 26.09.2017

УДК 327.5-053.6

Завгородня Ю. В., НУ «ОЮА»

МОЛОДЬ ЯК СУБ'ЄКТ ПОЛІТИЧНОГО КОНФЛІКТУ

Питання аналізу та вирішення політичного конфлікту є актуальною проблемою, як в Україні, так і за її межами. Цей вид конфліктів набуває глобальних масштабів, а отже виникає потреба в досконалому вивченні такого протиставлення. Для створення механізму швидкого реагування на такий вид конфліктів потрібно розуміти до чого прагнуть суб'єкти протиставлення. Найбільшої уваги у сучасних суспільно-політичних процесах набуває молодь, як один із можливих суб'єктів протиставлення. Діяльність

цієї групи суб'єктів є дуже небезпечною та мало керованою. Дії молодих громадян можуть бути непередбачувані та спонтанні, не заплановані організаторами протидії. Органи влади часто недооцінюють молодих громадян, як малодосвідчених, чим ще більше загострюють конфлікт.

У сучасному світовому політичному процесі часто прослідковується назрівання та протиборство в політичному конфлікті між різними суб'єктами. Політичний конфлікт стає ключовим шляхом вирішення окремих групових чи індивідуальних інтересів суб'єктів політичного процесу. Одні суб'єкти політики спонукають до публічної протидії, як способу впливу на інших політиків чи політичну силу, інші суб'єкти політики намагаються уникнути назрівання політичного конфлікту, що в кінцевому результаті може призвести до ще більшої боротьби та протиборства.

Одними з найбільш амбіційних та рішучих суб'єктів політики є саме молодіжні організації та групи. Питання молодіжної політики є найбільш дискусійними та актуальними. Часто на питаннях молодіжної політики намагаються маніпулювати свідомістю громадян, але сучасна прогресивна та не байдужа молодь змушує до об'єктивних змін та рішучих дій органи державної влади. Саме за допомогою прямого протиборства молодь відстоює власне бачення та бажання щодо суспільно-політичного розвитку держави.

Основою для написання статті стали офіційні видання, Закони України, наукова література й періодичні видання, зокрема праці Є. Бородіна, М. Перепелиці, М. Головатого, І. Ільїнського. Політологічний словник за ред. М.Ф. Головатого та О.В. Антонюка розкривають визначені поняття.

Основною метою статті є дослідження теоретичних основ участі молоді та молодіжних груп і рухів в політичному процесі та вплив молоді на органи влади за допомогою політичного конфлікту.

Сутність термінології понять «молодь», «молодіжна політика», «молодіжний рух» формувались історично. У первіснообщинному ладі тривалість життя людини складала приблизно дев'ятнадцять-двадцять років, а тому поняття молоді взагалі не існувало. Історичні факти підтверджують, що в Стародавньому Римі люди жили приблизно 27 років, що також унеможливило виділення такої категорії, як «молодь». Уже в першій половині XIX ст. в Англії вважалося, що хлопець у віці дванадцяти років був практично дорослою людиною. А по статистичним даним у Росії в XIX ст. середня тривалість життя складала 48 років. А тому, можемо констатувати,

що довгий період історичного розвитку людства виокремлення категорії «молодь» та надання їй політичної наповненості було неможливим, оскільки людина швидко переходила із дитинства у етап дорослого віку.

У зв'язку з прогресивними змінами у суспільстві та покращенням тривалості життя людей саме праця потребувала виокремлення фізичної та розумової зрілості, з формуванням спеціальних професійних знань та вмій. А тому виникає потреба у навчанні в закладах освіти, а сам процес навчання потребував певного часу. А тому, між дитинством і зрілістю почав збільшуватися віковий проміжок, який почали називати «молодіжний вік».

У сучасній Україні нормативному закріпленню і науковому дослідженню сутності молоді уже приділено увагу.

У сучасній українській політичній науці автори приділяють значну увагу поняттям, таким як: «молодіжна політика» та «молодіжний рух», як ключовим поняття в політичному процесі, що стосується саме молоді. Адже, саме через молодіжну політику формуються молодіжні рухи та виникає політичний конфлікт.

У політологічному словнику за редакцією М.Ф. Головатого та О.В. Антоноюка надано характеристику даним поняття. «Молодіжну політику» встановлюють як систему ідей, теоретичних положень про місце і роль молоді, молодого покоління в суспільстві, практична діяльність суб'єктів такої політики, частина політики держави із соціалізації молодих громадян і відтворення трудових ресурсів. А термін «молодіжний рух» визначають, як один з компонентів суспільно-політичної системи, представлений організованими у відповідний спосіб молодіжними структурами, діяльність яких спрямована на реалізацію інтересів молоді, на утвердження своєї специфічності і власної ролі у суспільстві [5; с.492].

Науковці відзначають, що зародження молодіжного руху на території сучасної України сягає XI-XII ст., коли за даними Іпатіївського літопису, формуються церковні братства «братчини». Історія щодо території сучасної України показує, що формування об'єднань молодих прогресивних членів суспільства створює серйозний вплив на органи державної влади з метою задовольнити власні інтереси.

У сучасній Україні молодіжні організації (рухи) були та залишаються організаторами та ініціаторами багатьох соціально важливих подій, а саме: студентське голодування 1990р., Конгрес Української молоді «Молодь за соціальний прогрес і злагоду у суспільстві» (1997р.), Перший всеукраїнський форум молоді «Молодь за майбутнє» (1999р.).

Не менш важливим є діяльність національної ради з питань молодіжної політики при Президенті України – це консультативно-дорадчий орган, покликаний сприяти постійному удосконаленню політики щодо молоді [5, с. 493-495].

Процес формування нормативної бази державної молодіжної політики незалежної України почався ще за часів СРСР. На території України до проголошення незалежності була здійснена молодіжна політика за таким механізмом: основна її частина проводилась через ВЛКСМ (фактично єдина молодіжна організація), інша – через державні органи освіти, охорони здоров'я, оборони, внутрішні справи, держкомспорт, інформаційні відомства, культосвітні заклади тощо. Уже в 1990 році в Україні були започатковані сучасні підходи до розроблення і впровадження державної молодіжної політики. Головними державними структурами, що опікувалися справою створення молодіжного законодавства, стали Комісія у справах молоді Верховної Ради УРСР дванадцятого скликання та Міністерство у справах молоді і спорту УРСР [3, с. 17].

У нормативно правовому аспекті правники намагаються чітко визначити цінність та сутність молодіжної політики, а тому з настанням незалежності України депутати Верховної ради України приймають закон «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» (від 5 лютого 1993р.), у який внесено ряд поправок остання від 01.01.2017 року. Даний закон визначає рівні можливості для молодих громадян в бажанні реалізувати свій потенціал, а також визначає гарантії держави для підтримки молодого населення.

Саме цим законом чітко встановлено, що молодь, молоді громадяни – це громадяни України віком від 14 до 35 років. Питання щодо вікових меж визначення молоді досить дискусійне і тривалий час не має єдиної думки між науковцями та законотворцями, але враховуючи нормативне затвердження меж від 14 до 35 років, їх варто враховувати при аналізі політичних процесів та взаємодії влади саме з цією активною частиною населення.

Окрім того, на теперішній час, врегульовано питання щодо молодіжних організацій, а саме Законом України «Про молодіжні та дитячі громадські організації». Цей Закон визначає особливості організаційних і правових засад утворення та діяльності молодіжних і дитячих громадських організацій та державні гарантії забезпечення їх діяльності.

Закон регламентує, що молодіжні громадські організації – об'єднання громадян віком від 14 до 35 років, метою яких є здійснення

діяльності, спрямованої на задоволення та захист своїх законних соціальних, економічних, творчих, духовних та інших спільних інтересів, а дитячі громадські організації – об'єднання громадян віком від 6 до 18 років, метою яких є здійснення діяльності, спрямованої на реалізацію та захист своїх прав і свобод, творчих здібностей, задоволення власних інтересів, які не суперечать законодавству, та соціальне становлення як повноправних членів суспільства [7; ст. 1].

Тобто, законодавець чітко встановлює вікові рамки при створенні громадських та дитячих громадських організацій, а тим самим визначає категорію громадян за віком які є молодим населенням країни та підпадають під дію законодавства про молодіжну політику.

Також, законодавець визначає категорії неповнолітніх і малолітніх громадян при настанні кримінальної відповідальності, і в таких випадках, держава створює особливі механізми для притягнення та відбування покарання злочинців.

У першочергових редакціях в законодавстві вік молоді встановлювався від 14 до 28 років, на теперішній час внесено зміни та збільшено вікові межі молодого населення, але лише збільшенням вікових меж проблему молодіжної політики не можливо вирішити.

У 2013 році Указом Президента України затверджено Стратегію розвитку державної молодіжної політики на період до 2020 року, якою визначено, що одним із пріоритетних завдань органів державної влади щодо забезпечення розвитку економіки, відкритого суспільства, інтеграції України до світової спільноти є вдосконалення роботи з основних напрямів реалізації державної молодіжної політики, забезпечення повноцінної роботи з молоддю.

Законодавцем визначено проблемні питання щодо реалізації державної політики щодо молоді, та встановлено програму заходів задля вирішення цих проблем.

На теперішній час говорити про активний розвиток молодіжної політики не можливо. Реформаторська діяльність законодавця в усіх напрямках життєдіяльності населення обмежує його можливість приділити належну увагу саме молодіжній політиці, а тим самим створює загрозу вияву невдоволення окремих молодіжних громадських організацій.

Сучасні політичні реалії показують, що талановита молодь намагається реалізувати себе у інших країнах, а молодь, яка намагається реалізувати себе у власній країні, самостійно, часто розчаровується у політичній системі.

Проаналізувавши основні правові акти в галузі молодіжної політики держави можна стверджувати, що з початку незалежності української держави влада намагалася побудувати політику захисту молодого населення та надання певних соціальних гарантів, але з браком матеріального ресурсу та чіткого механізму дій питання молодіжної політики залишається актуальним.

Нормативно-правова база щодо реалізації державної молодіжної політики постійно доповнювалася змінами, напрацьовувалася, але ще й досі потребує удосконалення. Політичний конфлікт став проявом незадоволення діями влади у молодого населення, в тому числі щодо подальшого напрямку політики держави.

В силу сучасних політичних процесів науковцями-політологами все частіше зосереджується увага на молодому поколінні на їх політичному світосприйнятті та баченні подальшого вектору державного розвитку.

Українським народним депутатам варто враховувати той факт, що саме в рамках Революції на Граніті основними активістами була молодь через свої організації, що стрижнем вибору напрямку розвитку країни на Революції Гідності була молодь, а тому не можна недооцінювати та нехтувати необхідними правами та гарантіями підтримки в розвитку молодого населення.

Якщо проаналізувати склад Верховної ради України восьмого скликання, то кількість депутатів, а саме молоді віком до 35 років, не є значною (36 депутатів включаючи 1982 р.н. з 421), а тому механізми щодо реалізації молодіжної політики не є ефективними.

Переважає більшість народних обранців акцентують увагу на проблемах, які вирішують локальні проблеми окремого виборчого округу чи власні інтереси, що порушує системний підхід до вирішення проблеми.

Звичайно, про статус молодого населення в політичній системі не можливо говорити лише на підставі прямого зарахування молоді до органів влади. А тому при включенні молодих людей до структури влади варто враховувати ступінь їх активності в різних формах політичної діяльності і, найголовніше, важливо оцінити рівень їх самоідентифікації з цими структурами. Якщо рівень самоідентифікації молодих громадян високий, то він передбачає самовідчуття власної причетності до прийняття управлінських рішень, молода особа проявляє високий ступінь інтегрованості у політичне життя суспільства та ототожнює себе в якості суб'єкта владних повноважень, а отже і можливого учасника політичного конфлікту.

Форми участі молоді в сучасному політичному житті суспільства можуть бути досить різноманітні. Такими формами можуть бути, як залучення в рамках молодіжної організації чи соціальної групи у політико-владні відносини, так і залучення в безпосередній процес прийняття рішень і управління. У сучасному світовому політичному процесі велике значення відіграє інформаційна діяльність та вплив на свідомість громадян за допомогою засобів масової інформації. Загалом, в такій діяльності переважна більшість учасників саме молодь, яка в рамках електронних ресурсів може організувати зібрання, об'єднувати однодумців, провокувати до агресивних дій, а тому, сучасним механізмом у протидії між окремими суб'єктами політики є саме інформаційний вплив на маси.

Політична участь є важливим компонентом політичного життя суспільства. Вона може бути прямою чи опосередкованою, що не зменшує її значимості, професійною чи непрофесійною, організованою чи стихійною. При кожній формі участі молоді громадяни переслідують певну мету, одні реалізують почуття патріотизму, інші задовольняють потребу самореалізації та самовираження.

У політичному конфлікті за участю молодого покоління досить часто протиборство набуває великих масштабів та стає неконтрольованим, а отже небезпечним для життя та здоров'я протестувальників та пересічних громадян. Оскільки, молодь яка у хаосі суспільно-політичних процесів не може визначитись з подальшими планами на майбутнє, при відсутності стабільного розвитку усіх галузей у суспільстві, стає розгубленою, невпевненою у власних силах та агресивною.

Молоді громадяни стають негативно налаштовані проти органів влади і досить часто не маючи власної позиції з приводу окремих політичних питань, які стали конфліктними, вони підтримують протилежну позицію відносно органів влади, тим самим показують свою неосвідченість. Однак, існують і освідченні молодіжні організації, які досліджують проблемні питання і пропонують варіанти вирішення у напрямку політики, яка безпосередньо їх стосується, такі протиріччя є позитивними шляхами протиборства у конфлікті.

Політичний конфлікт може бути позитивним для молоді і молодіжної політики лише у тому випадку, коли його можливо врегулювати і сторони йдуть на поступки. В іншому випадку конфлікт може привести до деструктивних наслідків для розвитку не лише молоді, а й усіх громадян у суспільстві загалом.

Важливим завданням для політичного конфлікту за участі такого суб'єкта, як молодь, є вибір правильного способу врегулювання конфлікту, а це залежить від багатьох чинників, а саме таких як: врахування приналежності громадян до молодіжних організацій, визначення місця і часу здійснення протистояння, виокремлення політичних лідерів та орієнтація масштабів його підтримки, вміння сторін домовлятися та йти на компроміси з метою вирішення протистояння.

Досить часто молодіжні організації бувають радикально налаштовані, що зменшує усі шанси до мирного та компромісного вирішення протистояння. Адже основна мета в радикальних політичних конфліктах абсолютна зміна політичної системи управління державою, що являє собою зміну напрямку політичного розвитку країни та повна зміна владного апарату на усіх рівнях.

Політичний конфлікт за участі молоді, як суб'єкта політики повинен слугувати для органів влади певним сигналом, щодо порушення у суспільстві стабільної системи взаємодії між органами влади і окремими групами суспільства. Порушення суспільної рівноваги є проявом не ефективного нормативного закріплення та не досконалого механізму дій щодо урегулювання або удосконалення молодіжної політики. З метою формування у молоді ціннісних орієнтацій щодо держави та нових уявлень про систему функціонування органів влади, органи державного управління не можуть замовчувати проблемні питання, а терміново повинні створювати шляхи для їх вирішення.

Це не означає, що у суспільстві більше не буде політичних конфліктів, адже протистояння є складовою частиною суспільного життя та стимулом для самореалізації і підвищення власного рівня зайнятості. А тому, проблемним питанням залишається не лише бездіяльність органів влади (хоча це і є першочергова проблема), а й суспільно-політична свідомість молодих громадян та бажання до змін разом зі змінами у законодавстві та політичній системі загалом.

На суспільну свідомість молодого населення, а отже і на політичну свідомість, впливають багато чинників. У сучасній Україні існує багато об'єднань молодих громадян, які зареєстровані і такі що не зареєстровані. Інтереси таких груп дуже різноманітні та розсіяні. Від любителів класичної літератури, до видатних хіміків та математиків, від консервативних прибічників окремих існуючих політичних течій, до прибічників космічних нелюдських форм правління (наприклад

значна підтримка молоддю на виборах Дарта Вейдера в Одесі), або взагалі групи абсентистів, які взагалі не цікавляться політикою.

Науковці політологи звертають увагу, що участь молоді в політичному житті має ряд особливостей, якими не потрібно нехтувати політичним діячам. Вони пов'язані з сутнісними характеристиками цієї соціально – демографічної групи і тим специфічним місцем, яке займає молодь у суспільному житті.

Під час реалізації своєї соціальної функції молодь набуває соціальної зрілості, проходить стадію становлення в якості суб'єкта суспільних відносин. Такий прояв соціальних якостей молоді пов'язаний зі специфічним її соціальним становищем і визначає закономірності процесу соціалізації в конкретних суспільних умовах. Це об'єктивно створює підстави на особливі форми і ступінь участі молоді в політичному житті і визначає її особливості, як суб'єкта політичних конфліктів. Такими особливостями можна назвати:

незавершеність становлення власної суб'єктності в соціально-політичних відносинах;

специфічність соціального стану молоді, а саме відсутність стійких переконань, неоднозначна позиція молодих людей в соціальній структурі, відносно невисокий соціальний статус, обмеженість соціальних зв'язків. Такі особливості молоді ставлять її в нерівне положення з економічно і соціально більш розвинутими групами. А тому, створюється середовище сприятливе для різного роду конфліктів, які в свою чергу можуть мати політичні ознаки;

специфічність молодіжної свідомості, яка обумовлена, як віком, так і станом молоді як соціальної групи.

Молодіжній свідомості притаманні такі види свідомості, як: лабільність, трансгресивність, екстремальність.

Лабільність свідомості ґрунтується на недостатній твердості життєвих позицій, невизначеності соціальних орієнтацій, оскільки соціальні позиції не набули стійкої форми, а процес формування моральних переконань не закінчений. У зв'язку з відсутністю сформованої власної позиції напрямок політичних переконань набуває спонтанний характер і залежить від впливу зовнішніх факторів, і можливо звичайного окремого випадку.

Трансгресивність – це здатність свідомості подолати перешкоди між існуючим і новим простором, переносити зразки майбутнього у власне життя. Вона реалізується в індивідуальній і груповій побудові соціальної реальності та макро- і макрорівні. В процесі соціальної

побудови реальності молоді люди орієнтуються, як правило, на референтні групи, які відрізняються більш високим статусом і престижем, більш успішні у сучасному світі. Ці зразки закріплюються у молодих людей в формі очікування. Але задовольнити ці очікування вдається не усім. Якщо збільшується межа між бажаннями особи і можливостями їх задовольнити, то політичні установки набувають екстремальної форми.

Під екстимальністю молодіжної свідомості розуміють різні прояви максималізму в свідомості і крайності в поведінці на груповому та індивідуально-особистісному рівнях.

Свідомість молодого населення піддається впливу різних факторів таких, як: економічні, політичні, соціальні. Під їх впливом відбувається усвідомлення молодим населенням власного стану в суспільстві і об'єднання групових інтересів. Тоді молодь стає політичною силою.

Однак, шляхом маніпуляції несформованою свідомістю молоді, особливо за допомогою засобів масової інформації, можливо досягнути асоціальних результатів, перетворюючи молодь або в агресивну, або в без особистісну політичну масу. Найбільш привабливим об'єктом задоволення егоїстичних політичних інтересів стає молодь там, де більше можливостей для спекуляції на конкретних потребах молодих громадян.

Молодь у сучасному суспільстві найбільш політично інтегрована частина суспільства, а її політична свідомість досить часто хаотична і нечітка. Існує частина молодого покоління, яка орієнтована на консервативні шляхи розвитку політичного процесу, коли держава забезпечувала усіма соціальними гарантіями, але і рівень забезпечення був мінімальним лише для забезпечення самих необхідних потреб молодих громадян, а інша частина радикально налаштованої молоді, яка бажає змін в рамках усіх соціальних гарантій, які перестали працювати і не виправдовують себе у сучасному суспільстві.

А тому, в політичній свідомості молоді знайшов відображення важкий процес відтворення традиційних ідей, так і формування нових сучасних поглядів.

Основними причинами щодо радикальних настроїв молоді є: матеріальний стан (зниження життєвого рівня впливає на політичну орієнтацію молоді і на її відношення до владних структур);

орієнтація на майбутнє (більшість молодих людей, які виростили в нових соціально-економічних умовах прагнуть до змін, а їх бачення можуть кардинально розходитись з батьківськими);

характер відносин між поколіннями (процес зuboжіння населення хоч не обійшов стороною молодь, але психологічно простіше у зв'язку з підтримкою зі сторони батьків);

регіональні фактори (характеристика політичної свідомості досить відрізняється по регіонам, це пов'язано з різними умовами життя, з соціальним складом населення, з регіональними традиціями, з активністю регіональних політичних сил, з етнонаціональними особливостями регіону).

Отже, враховуючи далекі історичні етапи формування уявлення про молоде покоління, молодих громадян державна політика щодо молоді пройшла довгий період від зародження до повністю визначеного та охарактеризованого явища в суспільному житті країни. Тенденції удосконалення молодіжної політики мають посилюватись у створенні нових програм та ідей для вирішення проблем молодих громадян, які стануть позитивним механізмом для реалізації і розвитку молодого покоління в рамках незалежної української держави.

Бібліографічний список:

1. Декларація «Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні» від 15 грудня 1992 року. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2859-12>
2. Закон України «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю» від 21 червня 2001 року. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2558-14>
3. Бородин Є.І. Історія формування державної молодіжної політики в Україні (1991-2004 рр.) : монографія / Є. І. Бородин. – Д.: Герда, 2006. – 472 с.
4. Перепелиця М. П. Державна молодіжна політика в Україні (регіональний аспект) / М. П. Перепелиця. – К., 2001. – 242 с.
5. Політологічний словник : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / за ред. М.Ф. Головатого та О.В. Антонюка. – К. : МАУП, 2005. – 792 с.
6. Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» від 5 лютого 1993р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2998-12/stru#Stru>
7. Закон України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» від 01.12.1998 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/281-14>

Вопросы анализа и разрешения политического конфликта является актуальной проблемой, как в Украине, так и за ее пределами. Этот вид конфликтов приобретает глобальные масштабы, а следовательно возникает потребность в совершенном изучении такого противоборства. Для создания механизма быстрого реагирования на такой вид конфликтов нуж-

но понимают к чему стремятся субъекты противоборства. Наибольшего внимания в современных общественно-политических процессах приобретает молодежь, как один из возможных субъектов противоборства. Деятельность этой группы субъектов является очень опасной и мало управляемой. Действия молодых граждан могут быть непредсказуемы и спонтанны, не запланированы организаторами противодействия. Органы власти часто недооценивают молодых граждан, как малоопытных, чем еще больше обостряют конфликт.

Questions of the analysis and permission of a political conflict is a current problem, both in Ukraine, and beyond her limits. This type of the conflicts assumes a global scale and consequently there is a need for perfect studying of such confrontation. For creation of the mechanism of quick response to such type of the conflicts it is necessary to understand what subjects of confrontation aspire to. The greatest attention in modern social and political processes gets youth as one of possible subjects of confrontation. Activity of this group of subjects is very dangerous and a little operated. Actions of young citizens can be unpredictable and spontaneous, aren't planned by organizers of counteraction. Authorities often underestimate young citizens as they unexperienced, than aggravate the conflict even more.

Стаття надійшла до редколегії 14.09.2017

УДК 327.5

Ємельянова Г. І., ОНУ ім. І. І. Мечникова

МОЛОДІЖНЕ ПОЛІТИЧНЕ ЛІДЕРСТВО В УКРАЇНІ

В статті представлено аналіз молодіжного політичного лідерства, акцентується увага на активності молоді з потенціалом до політичного лідерства. Окреслено головні аспекти щодо мотивації молоді до участі у політичному житті країни. Визначено, що молодь ще недостатньо орієнтується щодо існуючих в Україні молодіжних політичних організацій, шкіл, тренінгів тощо.

Сучаний світ є дуже стрімким, суспільство ускладнюється суспільство, розвиваються нові види форм, відносин та зв'язків в рамках політичного процесу. Великий обсяг інформації надає великі мож-